

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 497/2011-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. novembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť C. P., B., zastúpeného advokátkou JUDr. J. F., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Komárno v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Er 55/2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť C. P., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. marca 2011 doručená sťažnosť C. P., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. J. F., B., ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Komárno (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Er 55/2009.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ ako povinný je účastníkom exekučného konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 9 Er 55/2009.

Sťažovateľ v sťažnosti, okrem iného uviedol:

«1) V apríli 2009 bola na podnet a. s. L. voči sťažovateľovi začatá exekúcia (exekútorkou je JUDr. H. C., B., príslušným súdom je Okresný súd v Komárne). „... OS v Komárne o sťažovateľovej žiadosti odložiť výkon tohto „paaktu“ rozhodol právne necitlivo a „bezducho“. Voči Uzneseniu OS v Komárne č. 9 Er 55/2009 z 04. 08. 2009 sťažovateľ podal odvolanie 18. 08. 2009 (cit uznesenie bolo vydané vyšším súdnym úradníkom). Sťažovateľ argumentáciu doplnil podaniami z 29. 09. 2009, 18. 01. 2010 a 13. 05. 2010. O spomenutom odvolaní z 18. 08. 2009 dodnes nie je z pozície OS v Komárne (porušovateľa) rozhodnuté. ...

2) ... Ústavný súd SR Nálezom č. IV. ÚS 303/2009 z 10. 12. 2009 konštatoval, že ústavne garantované práva sťažovateľa na súdnu ochranu a spravodlivý proces boli porušené. Súčasne ÚS SR konštatoval, že Najvyšší súd SR konal o jeho dovolaní voči rozsudku KS v Bratislave č. 1 Cob 329/2006 z 22. 01. 2007 (paakte, tvoriacom qausi „exekučný titul“ voči sťažovateľovi) v hrubom rozpore s platným právom. Preto ÚS SR zrušil rozsudok NS SR č. 4 Obdo 25/2007 z 06. 08. 2008 a potom - sťažovateľ tvrdí, že tiež pod tlakom ÚS SR (keď ten prijal jeho ďalšiu ústavnú sťažnosť voči nečinnosti NS SR¹) - musel NS SR zrušiť cit. rozsudok KS v Bratislave č. 1 Cob 329/2006 z 22. 01. 2007.

3) Rozsudok KS v Bratislave č. 1 Cob 329/2006 z 22. 01. 2007, ktorý tvoril podklad na vykonanie exekúcie, bol teda zrušený rozhodnutím NS SR č. 3 Obdo 3/2010 z 27. 10. 2010. Tým aj formálnoprávne cca v novembri 2010 zanikla právna báza pre tangované exekučné konanie.

4) Bolo teda z pozície OS v Komárne nevyhnutné podľa § 57 ods. 1 písm. b/ Exekučného poriadku predmetnú exekúciu zastaviť, lebo rozsudok KS v Bratislave č. 1 Cob 329/2006 z 22. 01. 2007, ktorý tvoril podklad na vykonanie exekúcie, bol v celosti zrušený.

5) ... OS v Komárne má ex offo povinnosť konať (v intenciách § 57 ods. 1 písm. b/ Exekučného poriadku v spojení s § 58 ods. 1 cit. zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti).»

Podľa názoru sťažovateľa „medzi nedostatočným hodnotením podmienok exekučného konania, ignorovaním faktov, neefektívnou činnosťou a sprievodnými prietahmi zo strany porušovateľa na strane jednej a základnými právami sťažovateľov na strane druhej existuje priama príčinná súvislosť. Postupom porušovateľa (OS v Komárne) došlo k hrubému porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci v súdnom konaní bez zbytočných prietahov. Konkrétne porušovateľ svojím postupom porušil čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, keď bez zjavných príčin a najmä vzhľadom na charakter prejednávanej veci, svojou neefektívnou procesnou prácou a trvajúcou nečinnosťou spôsobil a stále spôsobuje sťažovateľom mimoriadne ťažkosti.“

Sťažovateľ na základe uvedeného navrhol, aby ústavný súd vydal tento nálež:

„1. Okresný súd v Komárne v konaní vedenom pod sp. zn.: 9 Er 55/2009 porušil právo p. C. P., aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Okresnému súdu v Komárne sa v konaní vedenom pod sp. zn.: 9 Er 55/2009 prikazuje konať bez zbytočných prietahov.

3. C. P., bytom: B., sa priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 1.000,- € (slovom jedentisíc eur), ktoré je Okresný súd v Komárne povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd v Komárne je povinný uhradiť C. P., bytom: B., trovy konania, tak ako budú vyčíslené v písomnom vyhotovení nálezu do 15 dní od doručenia tohto nálezu na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. J. F. č. ú.:... vedeného vo V., a. s. B.“

Ústavný súd si ešte pred predbežným prerokovaním sťažnosti vyžiadal vyjadrenie okresného súdu.

Okresný súd vo vyjadrení sp. zn. Spr 319/11 z 27. júna 2011 k veci uviedol:

„Predmetné exekučné konanie, ktoré sa vedie na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 9Er/55/2009 je t. č. v štádiu kedy bola exekúcia zastavená a to uznesením Okresného súdu Komárno č. k. 9Er/55/2009-135, zo dňa 20. 4. 2011. Nakoľko povinný podal odvolanie predmetné uznesenie nenadobudlo právoplatnosť.

V podrobnostiach poukazujem na chronológiu všetkých úkonov vykonaných v rámci predmetného konania.

Oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie zo dňa 5. 2. 2009 domáhal voči povinnému vykonania exekúcie na vymozenie pohľadávky vo výške 3.488,22 eur a trov exekúcie, keď exekučným titulom bol právoplatný a vykonateľný rozsudok Okresného súdu Bratislava III. č. k. 22Cb/35/05-175, zo dňa 18. 4. 2006, v spojitosti s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 1Cob 329/2006-233, zo dňa 22. 2. 2007 a v spojitosti s rozsudkom Najvyššieho súdu SR č. k. 4 Obdo 25/2007 zo dňa 6. 8. 2008. Návrh na vykonanie exekúcie bol súdnemu exekútorovi doručený dňa 9. 2. 2009.

Dňa 13. 5. 2009 bol Okresnému súdu Komárno doručený návrh povinného na odklad exekúcie z dôvodu, že má právoplatný a vykonateľný rozsudok Okresného súdu Bratislava III., podľa ktorého on je veriteľom oprávneného, lebo jemu má oprávnený povinnosť zaplatiť. Tvrdil, že predmetnej exekúcii chýba právny základ. Preto povinný žiadal rozhodnúť o odklade exekúcie podľa § 56 Exekučného poriadku, lebo vedením exekúcie by bol priamo existenčne ohrozený a v súlade s § 56 ods. 2 Exekučného poriadku aj preto, že možno očakávať zastavenie exekúcie. V tom čase však nedisponoval žiadnym právoplatným rozhodnutím súdu.

Okresný súd Komárno prostredníctvom vyššieho súdneho úradníka rozhodol o nepovolení odkladu exekúcie uznesením č. k. 9Er/55/2009-53, zo dňa 4. 8. 2009. Povinný podal voči predmetnému rozhodnutiu odvolanie v zákonom stanovenej lehote, preto sa v zmysle § 374 ods. 4 O. s. p. toto uznesenie zo zákona zrušilo a vo veci musel rozhodnúť sudca. Povinný vo svojom odvolaní uviedol, že z prvostupňového rozhodnutia Okresného súdu Bratislava III. vyplýva, že existuje právoplatné rozhodnutie vydané v jeho prospech. Dňa 5. 10. 2009 bolo na súd doručené doplnenie odvolania povinného, v ktorom uviedol, že medzičasom si Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením č. k. IV. ÚS 303/2009, zo dňa 10. 9. 2009 osvojil podstatnú časť jeho argumentácie. Zároveň povinný pripojil k doplneniu odvolania kópiu uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. IV. ÚS 303/2009-28, zo dňa 10. 9. 2009, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky prijal sťažnosť povinného v časti, v ktorej namietal porušenie svojich základných práv, na ďalšie konanie. Následne na výzvu súdu zaslal oprávnený svoje vyjadrenie k odvolaniu povinného, v ktorom uviedol, že zásadne nesúhlasí s návrhom povinného na odklad exekúcie a stotožňuje sa so závermi

a odôvodnením napadnutého uznesenia. Podľa oprávneného odvolanie povinného bolo nedôvodné, nakoľko neobsahuje preukázanie relevantných dôvodov odvolania. K návrhu na vykonanie exekúcie boli priložené vykonateľné exekučné tituly, z ktorých nepochybne vyplýval nárok oprávneného na uplatňované plnenie voči povinnému. Povinný disponoval iba prvostupňovým rozhodnutím v jeho prospech, ktoré však bolo zmenené a jeho žaloba v konečnom dôsledku v rámci odvolacieho konania zamietnutá. Povinný teda nemohol disponovať rozhodnutím v jeho prospech, ktoré by bolo právoplatné a vykonateľné a preto exekučný súd v tom čase nemal podklad na zastavenie exekúcie.

Dňa 21. 1. 2010 bolo súdu doručené podanie povinného, v ktorom uviedol, že v jeho prospech existuje nález Ústavného súdu SR č. IV. ÚS 303/2009 z 10. 12. 2009, ktorý jasne a jednoznačne hovorí, že rozsudok Okresného súdu Bratislava III. č. k. 22Cb 35/2005, zo dňa 18. 4. 2006 možno považovať za riadne a účinne doručený oprávnenému. Preto v súlade s platným právom (§ 56 ods. 2 Exekučného poriadku v spojení s § 57 Exekučného poriadku) treba v predmetnom exekučnom konaní odklad povoliť. Neexistuje totiž právne relevantný právny titul a možno očakávať, že exekúcia bude zastavená. K tomuto svojmu podaniu pripojil povinný kópiu nálezu Ústavného súdu SR č. k. IV. ÚS 303/2009-49, zo dňa 10. 12. 2009.

Ústavný súd Slovenskej republiky svojím nálezom č. k. IV. ÚS 303/2009-49, zo dňa 10. 12. 2009 rozhodol okrem iného o tom, že sa rozsudok Najvyššieho súdu SR č. k. 4 Obdo 25/2007, zo dňa 6. 8. 2008 zrušuje.

Exekučný súd vyzval povinného, aby predložil originál, alebo overenú kópiu uvedeného nálezu spolu s vyznačenou doložkou právoplatnosti. Povinný namiesto toho doručil na súd podanie, v ktorom opätovne uviedol, že exekúcii voči nemu chýba právny základ a aj formálnoprávne zanikla právna báza pre tangované exekučné konanie. Je teda nevyhnutné podľa § 57 ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku predmetnú exekúciu zastaviť, lebo rozhodnutie (rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 Cob 329/2006 zo dňa 22. 1. 2007), ktoré tvorilo podklad na vykonanie exekúcie, bolo zrušené rozhodnutím Najvyššieho súdu SR č. k. 3 Obdo 3/2010 zo dňa 27. 10. 2010 a vo veci samotnej povinný disponuje titulom na začatie exekúcie voči oprávnenému. K svojmu podaniu povinný pripojil kópiu uznesenia Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 Cob 422/2010-418, zo dňa 19. 1. 2011.

Dňa 7. 3. 2011 boli Okresnému súdu Komárno na základe žiadosti o poskytnutie súčinnosti doručené z Okresného súdu Bratislava III rozsudky Okresného súdu Bratislava III. č. k. 22Cb/35/05-175, zo dňa 18. 4. 2006 a Krajského súdu v Bratislave č. k. 1Cob 422/2010-418, zo dňa 19. 1. 2011 s vyznačenými doložkami právoplatnosti a vykonateľnosti.

Nakoľko povinný ani na opakovanú výzvu súdu nepredložil originál, resp. overenú kópiu nálezu Ústavného súdu SR č. k. IV. ÚS 303/2009-49, zo dňa 10. 12. 2009 s vyznačenou doložkou právoplatnosti, exekučný súd sa priamo obrátil na Ústavný súd Slovenskej republiky, aby mu oznámil dátum právoplatnosti uvedeného nálezu Ústavný súd SR. Podľa následného oznámenia Ústavného súdu SR predmetný nález nadobudol právoplatnosť dňa 11. 1. 2010.

Na základe vyššie uvedených skutočností dospel súd k záveru, že na základe nálezu Ústavného súdu SR č. k. IV. ÚS 303/2009-49, zo dňa 10. 12. 2009 došlo k zrušeniu exekučných titulov, a teda ďalšiemu výkonu exekúcie chýba právny základ, preto súd rozhodol o zastavení exekúcie v zmysle § 57 ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku.

S tvrdeniami pána C. P., ktorý namieta postup súdu v predmetnej veci nie je možné súhlasiť v celom rozsahu. Sťažovateľ si neuvedomil, že v čase začatia exekučného konania bol v pozícii povinného, pričom v tom čase skutočne existoval právoplatný a vykonateľný exekučný titul, ktorý až počas dokazovania, čiže v priebehu exekučného konania, zanikol a to na základe rozhodnutí súdov, v súvislosti s nálezom Ústavného súdu. V tejto súvislosti však treba poukázať aj na okolnosti a priebeh vzniku a zániku exekučného titulu, ktorý bol v konečnom dôsledku zrušený až po nadobudnutí právoplatnosti uznesenia Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 Cob 422/2010-418, zo dňa 19. 1. 2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 23. 2. 2011. V súvislosti so zánikom exekučného titulu, poukazujem predovšetkým na to, akým spôsobom a v akom časovom horizonte sa o tom súd dozvedel, akým spôsobom predkladal pán C. P. relevantné rozhodnutia, akým spôsobom si ich mohol súd zabezpečovať, pretože konanie medzi oprávneným a povinným medzitým ako bol vydaný nález Ústavného súdu Slovenskej republiky naďalej pokračovalo vo veci samej, či už na Krajskom súde v Bratislave, ako aj na Najvyššom súde Slovenskej republiky.“

II.

Ústavný súd zo sťažnosti, z jej príloh, ako aj na základe informácií poskytnutých mu okresným súdom zistil tento priebeh konania:

Dňa 9. februára 2009 oprávnený (L., a. s.) doručil súdnemu exekútorovi návrh z 5. februára 2009, ktorým sa domáhal vymoženia pohľadávky proti sťažovateľovi (povinnému) v celkovej sume 3 488,22 €.

Dňa 30. marca 2009 okresný súd na základe návrhu oprávneného a žiadosti súdneho exekútora vydal poverenie na vykonanie exekúcie č. 5401*033003 pre súdnu exekútoru JUDr. H. C.

Dňa 13. mája 2009 sťažovateľ doručil okresnému súdu návrh na odklad exekúcie.

Dňa 4. augusta 2009 okresný súd uznesením č. k. 9 Er 55/2009-53 prostredníctvom vyššieho súdneho úradníka rozhodol o nepovolení odkladu exekúcie, pričom sťažovateľ podal proti predmetnému uzneseniu odvolanie.

Dňa 5. októbra 2009 sťažovateľ doručil okresnému súdu doplnenie odvolania, v ktorom uviedol, že *ústavný súd si v uznesení sp. zn. IV. ÚS 303/2009 z 10. septembra 2009 osvojil podstatnú časť jeho argumentácie.*

Dňa 21. januára 2010 sťažovateľ doručil okresnému ďalšie doplnenie odvolania, v ktorom uviedol, že v jeho prospech existuje nález ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 303/2009 z 10. decembra 2009 (ďalej len „nález“), pričom k podaniu pripojil kópiu tohto nálezu.

Dňa 8. decembra 2010 sťažovateľ doručil okresnému súdu žiadosť o podanie informácie o stave exekučného konania z 3. decembra 2010, v ktorej uviedol, že *„zanikla právna báza pre tangované exekučné konanie...“*, a to zrušením exekučného titulu v tejto veci nálezom ústavného súdu.

Dňa 23. decembra 2010 okresný súd zaslal sťažovateľovi výzvu, ktorou ho žiadal o doloženie jeho procesných podaní týkajúcich sa zastavenia exekúcie, najmä nálezu ústavného súdu s vyznačenou doložkou právoplatnosti vo forme overenej kópie alebo originálu.

Dňa 17. februára 2011 sťažovateľ doručil okresnému súdu podanie, v ktorom opakovane uviedol, že *„exekúcia voči nemu stratila právny základ“*.

Okresnému súdu 7. marca 2011 doručil Okresný súd Bratislava III svoj rozsudok č. k. 22 Cb/35/05-175 z 18. apríla 2006 a Krajský súd v Bratislave svoj rozsudok č. k.

1 Cob 422/2010-418 z 19. januára 2011 aj s vyznačenými doložkami právoplatnosti. Keďže sťažovateľ ani na opakovanú výzvu okresného súdu nedoložil nález, okresný súd požiadal o podanie informácie o právoplatnosti nálezu priamo ústavný súd.

Dňa 20. apríla 2011 okresný súd uznesením č. k. 9 Er 55/2009-135 rozhodol o sťažovateľovom návrhu na odklad exekúcie tak, že odklad exekúcie nepovolil, exekúciu zastavil a rozhodol o trovách exekúcie.

Dňa 3. mája 2011 vydal okresný súd opravné uznesenie sp. zn. 9 Er 55/2009, ktorým zmenil výrok III (týkajúci sa trov exekučného konania) uznesenia.

Vec sa v súčasnosti nachádza (od 31. augusta 2011) na Krajskom súde v Nitre z dôvodu odvolania podaného sťažovateľom 16. mája 2011.

Ústavný súd zároveň zisťoval, či sťažovateľ využil možnosť podať sťažnosť podľa § 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) a ako bola jeho sťažnosť vybavená.

Podľa informácie získanej z okresného súdu sťažovateľ sťažnosť na orgán štátnej správy do doručenia sťažnosti ústavnému súdu nepodal.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa,

ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktorý vylučuje, aby ten orgán (okresný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (III. ÚS 263/03, IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, III. ÚS 342/08).

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že postupom okresného súdu (najmä tým, že ku dňu doručenia sťažnosti ústavnému súdu nerozhodol okresný súd o návrhu na odklad exekúcie) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Er 55/2009 došlo k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu (28. marca 2011) okresný súd o návrhu sťažovateľa na odklad exekúcie nerozhodol; o návrhu rozhodol až 20. apríla 2011 uznesením č. k. 9 Er 55/2009-135 tak, že odklad exekúcie nepovolil a exekúciu zastavil. Svoje rozhodnutie odôvodnil takto:

„Tunajší súd prostredníctvom vyššieho súdneho úradníka rozhodol o nepovolení odkladu exekúcie uznesením č. k. 9 Er/55/2009-53 zo dňa 4. 8. 2009. Povinný podal voči predmetnému rozhodnutiu odvolanie v zákonom stanovenej lehote, preto sa v zmysle § 374 ods. 4 O. s. p. toto uznesenie zo zákona zrušilo a vo veci musí rozhodnúť sudca. Povinný

vo svojom odvolaní uviedol, že z prvostupňového rozhodnutia Okresného súdu Bratislava III. vyplýva, že existuje právoplatné rozhodnutie vydané v jeho prospech. Dňa 5. 10. 2009 bolo na súd doručené doplnenie odvolania povinného, v ktorom uviedol, že medzičasom si Ústavný súd SR uznesením č. k. IV. ÚS 303/2009 z 10. 9. 2009 osvojil podstatnú časť jeho argumentácie. Zároveň povinný pripojil k doplneniu odvolania kópiu uznesenia Ústavného súdu SR č. k. IV. ÚS 303/2009-28 zo dňa 10. 9. 2009, ktorým ústavný súd prijal sťažnosť povinného v časti, v ktorej namietal porušenie svojich základných práv, na ďalšie konanie. Následne na výzvu súdu zaslal oprávnený svoje vyjadrenie k odvolaniu povinného, v ktorom uviedol, že zásadne nesúhlasí s návrhom povinného na odklad exekúcie a stotožňuje sa so závermi a odôvodnením napadnutého uznesenia. Podľa oprávneného odvolanie povinného je nedôvodné, nakoľko neobsahuje preukázanie relevantných dôvodov odvolania. K návrhu na vykonanie exekúcie boli priložené vykonateľné exekučné tituly, z ktorých nepochybne vyplýva nárok oprávneného na uplatňované plnenie voči povinnému. Povinný môže disponovať iba prvostupňovým rozhodnutím v jeho prospech, ktoré však bolo zmenené a jeho žaloba zamietnutá. Povinný teda v žiadnom prípade nemôže disponovať rozhodnutím v jeho prospech, ktoré by bolo právoplatné a vykonateľné.

Dňa 21. 1. 2010 bolo na tunajší súd doručené ďalšie podanie povinného, v ktorom uviedol, že v jeho prospech existuje nález Ústavného súdu SR č. IV. ÚS 303/2009 z 10. 12. 2009, ktorý jasne a jednoznačne hovorí, že rozsudok Okresného súdu Bratislava III. č. k. 22Cb 35/2005 z 18. 4. 2006 možno považovať za riadne a účinne doručený oprávnenému. Preto v súlade s platným právom (§ 56 ods. 2 Exekučného poriadku v spojení s § 57 Exekučného poriadku) treba v predmetnom exekučnom konaní odklad povoliť. Neexistuje totiž právne relevantný právny titul a možno očakávať, že exekúcia bude zastavená. K tomuto svojmu podaniu pripojil povinný kópiu nálezu Ústavného súdu SR č. k. IV. ÚS 303/2009-49 zo dňa 10. 12. 2009.

Inštitút odkladu exekúcie zabezpečuje ochranu povinného v exekučnom konaní pred nepriaznivými následkami neodkladnej exekúcie, ktorej dôsledky by sa neskôr mohli ukázať ako neodvratné, nakoľko už uskutočnenú exekúciu nieje možné vrátiť späť (§ 61 Exekučného poriadku). Konanie o povolenie odkladu exekúcie sa začína na návrh, ale v prípade, keď sa očakáva zastavenie exekúcie, možno toto konanie začať aj bez návrhu, spravidla na podnet exekútora. V zmysle § 56 ods. 2 Exekučného poriadku odklad exekúcie

môže byť spojený aj s tým, že možno dôvodne očakávať, že na základe zákonom vymedzených skutočností dôjde k zastaveniu exekúcie. Pred povolením odkladu podľa tohto ustanovenia by malo byť aspoň osvedčené, že sa začalo konanie alebo iný právny postup, ktorých výsledkom môže byť právna skutočnosť vyvolávajúca zastavenie exekúcie.

Aj bez návrhu môže súd odložiť exekúciu, avšak iba vtedy, ak možno očakávať, že exekúcia bude zastavená (§ 57 Exekučného poriadku). Súd pri posudzovaní predpokladov na odklad exekúcie z tohto dôvodu v podstate iba posudzuje pravdepodobnosť toho, či v krátkej budúcnosti môže dôjsť k naplneniu niektorého z dôvodov uvedených v § 57 Exekučného poriadku na zastavenie exekúcie. V čase rozhodovania teda nie je tento dôvod naplnený, len možno dôvodne očakávať, že sa tak stane.

Za danej procesnej situácie nemá povolenie odkladu svoj procesný význam, nakoľko súd rozhodol o zastavení exekúcie. Tým, že bol exekučný titul právoplatne zrušený, je tu dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku. Nejde tu len o pravdepodobnosť vzniku zákonného dôvodu na zastavenie exekúcie, ale o jeho reálnu existenciu v čase rozhodovania súdu o odklade, resp. o zastavení exekúcie.

Povolenie odkladu zastavenej exekúcie by bolo nezmyselné, pričom rozhodovanie jedným uznesením zvlášť o odklade exekúcie a druhým uznesením o zastavení exekúcie by odporovalo zásade hospodárnosti konania. S poukazom na tieto skutočnosti súd odklad exekúcie nepovolil.

Podľa § 57 ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku exekúciu súd zastaví, ak rozhodnutie, ktoré je podkladom na vykonanie exekúcie, bolo po začatí exekúcie zrušené alebo sa stalo neúčinným.

Podľa § 58 ods. 1 Exekučného poriadku exekúciu súd zastaví na návrh alebo aj bez návrhu.

Ústavný súd SR svojím nálezom č. k. IV. ÚS 303/2009-49 zo dňa 10. 12. 2009 rozhodol okrem iného o tom, že sa rozsudok Najvyššieho súdu SR č. k. 4 Obdo 25/2007 zo dňa 6. 8. 2008 zrušuje.

Exekučný súd vyzval povinného, aby predložil originál, alebo overenú kópiu uvedeného nálezu spolu s vyznačenou doložkou právoplatnosti. Povinný namiesto toho doručil na súd podanie, v ktorom opätovne uviedol, že exekúcii voči nemu chýba právny základ a aj formálnoprávne zanikla právna báza pre tangované exekučné konanie. Je teda

nevyhnutné podľa § 57 ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku predmetnú exekúciu zastaviť, lebo rozhodnutie (rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 Cob 329/2006 zo dňa 22. 1. 2007), ktoré tvorilo podklad na vykonanie exekúcie, bolo zrušené rozhodnutím Najvyššieho súdu SR č. k. 3 Obdo 3/2010 zo dňa 27. 10. 2010 a vo veci samotnej povinný disponuje titulom na začatie exekúcie voči oprávnenému. K svojmu podaniu povinný pripojil kópiu uznesenia Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 Cob 422/2010-418 zo dňa 19. 1. 2011.

Dňa 7. 3. 2011 boli na tunajší súd na základe žiadosti o poskytnutie súčinnosti doručené z Okresného súdu Bratislava III. rozsudok Okresného súdu Bratislava III. č. k. 22Cb/35/05-175 zo dňa 18. 4. 2006 a rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 Cob 422/2010-418 zo dňa 19. 1. 2011 s vyznačenými doložkami právoplatnosti.

Nakoľko povinný ani na opakovanú výzvu súdu nepredložil originál, resp. overenú kópiu nálezu Ústavného súdu SR č. k. IV. ÚS 303/2009-49 zo dňa 10. 12. 2009 s vyznačenou doložkou právoplatnosti, dotazoval sa exekučný súd na dátum právoplatnosti uvedeného nálezu Ústavný súd SR. Podľa oznámenia Ústavného súdu SR predmetný nález nadobudol právoplatnosť dňa 11. 1. 2010.

Na základe vyššie uvedených skutočností dospel súd k záveru, že na základe nálezu Ústavného súdu SR č. k. IV. ÚS 303/2009-49 zo dňa 10. 12. 2009 došlo k zrušeniu exekučných titulov, a teda ďalšiemu výkonu exekúcie chýba právny základ, preto súd rozhodol o zastavení exekúcie v zmysle § 57 ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku. “

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pretože konanie o takej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (m. m. I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva

(pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. marca 2009).

Vychádzajúc z uvedeného právneho názoru ústavný súd konštatuje, že v čase podania sťažnosti na základe nálezú ústavného súdu už zanikol exekučný titul, o čom sťažovateľ mal nepochybne vedomosť, pretože to potvrdzuje aj jeho komunikácia s okresným súdom. Zo zistení ústavného súdu vyplynulo, že sťažovateľ okresnému súdu náležitú súčinnosť neposkytol (nepredložil mu napr. nález ústavného súdu, od ktorého závisel jeho ďalší postup, keďže na jeho základe exekučný titul zanikol). Za tejto procesnej situácie stratilo opodstatnenie, aby sa sťažovateľ domáhal rozhodnutia o odklade exekúcie; v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu toto muselo byť sťažovateľovi známe. Vzhľadom na zánik exekučného titulu k namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy preto z dôvodu, že okresný súd nerozhodol o odklade exekúcie, už nemohlo v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu dochádzať. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Účinným právnym prostriedkom nápravy v súvislosti s námietkou zbytočných prietáhov v napadnutom konaní je podanie sťažnosti predsedovi okresného súdu podľa § 62 a nasl. zákona o súdoch. Sťažovateľ sťažnosť na prietahy v konaní orgánu štátnej správy nepodal.

Ústavný súd už viackrát rozhodol (m. m. I. ÚS 21/99, IV. ÚS 153/03, I. ÚS 33/05), že účelom práva účastníka konania pred všeobecným súdom podať sťažnosť na prietahy v konaní je poskytnutie príležitosti tomuto súdu, aby sám odstránil protiprávny stav zapríčinený porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov.

Ústavný súd preto o sťažnosti, ktorou je namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, koná iba za predpokladu, ak sťažovateľ preukáže, že využil označené právne prostriedky, ktoré mal k dispozícii podľa zákona o súdoch, alebo ak sa preukáže, že sťažovateľ túto podmienku nespĺnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Podľa názoru ústavného súdu sa podanie sťažnosti na prietahy v konaní v zmysle zákona o súdoch zásadne považuje za účinný prostriedok ochrany takých základných práv, ktoré súvisia so základným právom na súdnu ochranu, ako aj so základným právom na konanie bez zbytočných prietahov (napr. IV. ÚS 153/03, IV. ÚS 278/04). Zákon o súdoch v § 64 ods. 1 ustanovuje, že „Účelom vybavovania sťažnosti je zistiť, či v danej veci boli spôsobené prietahy v konaní...“. V zmysle prvej vety druhého odseku citovaného zákonného ustanovenia „Orgán, ktorý vybavuje sťažnosť, je povinný na účel zistenia stavu veci prešetriť všetky skutočnosti.“.

V súvislosti s tým ústavný súd poznamenáva, že vyčerpanie opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je oprávnený podľa osobitných predpisov, je jedným z atribútov prípustnosti sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a teda podmienkou konania vo veci individuálnej ochrany základných práv a slobôd pred ústavným súdom.

Špecifickosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy teda spočíva okrem iného aj v tom, že k jej podaniu môže zásadne dôjsť až subsidiárne. Zmysel a účel zásady subsidiarity vyplýva aj z toho, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy veci nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, v tom rámci predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci.

Ústavný súd opierajúc sa o svoju stabilnú judikatúru (napr. IV. ÚS 44/03, II. ÚS 7/04, II. ÚS 107/04) dospel k záveru, že vzhľadom na okolnosti danej veci niet dôvodu predpokladať, že by využitie sťažnosti podľa § 62 a nasl. zákona o súdoch neumožnilo v danej veci účinnú ochranu základného práva sťažovateľa priznaného mu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Keďže ústavný súd z obsahu sťažnosti a jej príloh navyše nezistil, že by k nesplneniu podmienky prípustnosti sťažnosti podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde došlo zo strany sťažovateľa z dôvodov hodných osobitného zreteľa, odmietol jeho sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj ako neprípustnú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sťažovateľa bolo bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších nárokoch sťažovateľa uplatnených v jeho sťažnosti.

Ústavný súd v závere pripomína, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej v zmysle § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni tomu, aby po splnení všetkých zákonom predpísaných náležitostí sťažovateľ v tejto veci za predpokladu, že by v ďalšom priebehu napadnutého konania v časti týkajúcej sa rozhodovania o trovách dochádzalo k zbytočným priet'ahom, predložil ústavnému súdu novú sťažnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. novembra 2011